DE DAUWTRAPPERS

(Een verhaal van Pinksteren Twee).

Geen vuiltje an de lucht, moe", constateerde de oude Hulle, als hij, het lancaster rolgordijn wat opzij kreukelend, omhoog had gekeken naar het uitspansel, of althans naar het smalle reepje lucht, dat door de hooge topgevels van hun straatje voor hen was afgesneden van het eindelooze uitspansel des hemels.

„Late we òòk es boffe", klonk vanuit de nachtdonkere bedstee de nog wat gevoileerde slaap-stem van zijn echtgenoote, en terwijl men het dof geluid vernam van een weeke massa, die zich omkeerde, — dat was zij zelf — vroeg de stem geeuwerig: „Hoe laat hebbe we et in de wereld?"

De man, gelijk een ongeschoren schaap van boven tot onder met witte wol bekleed, geeuwde eens, kuierde naar den schoorsteenmantel en las den tijd van het wekkertje. „Het is bij viere", deelde hij haar mee, „kom er dus maar uit, al mot ik zegge, dat et meer dan erg is om deze tijd... Pinksteren Twee of niet..."

„Wat mòt, dat mòt", besloot de vrouw kordaat, en heesch haar omvangrijk lichaam ten bedde uit.

Hij had het gordijn een beetje opgetrokken, een smal kiertje maar, want je kon nooit weten met inkijken van den overkant, al was het nog vroeg. Een bleek morgenlicht sijpelde in het arme vertrekje binnen.

„Wat 'n gek gezicht, hè, zoo vroeg,"... deed de vrouw, bevreemd om zich heen turend met nog halftoeë oogen.

„Nou," beaamde hij nurksch, en hij schoot met een boos gezicht zijn pantalon aan, „nou, et is me 'n vertooning. Afijn 't is voor de kindere, maar anders had ik er van m'n leve niet opgekomme. Et is godgeklaagd, midden in de nacht."

„Ga ze maar roepe eerst", zei de vrouw, „anders loope we die andere mallen nog mis. Om vijf uur op de brug voor et station. En 't is 'n heel end loope."

Hij deed wat hem gevraagd werd, sloop, aldoor verwonderd rondziend, door het schemerlichte portaaltje de zoldertrap op, en klopte dan op een deur.

„Meissies, opstaan, et is tijd", zei hij niet overvrindelijk.

Hij moest zijn waarschuwing herhalen vòòr de meisjes eruit kwamen.

„Legge jullie nou niet te seure," zei hij korzelig, „et begint pas. Jullie kenne me de heele dag nog vervelen.... Schiet nou maar op."

„Et wordt de langste dag van m'n leven, vandaag," mopperde hij, beneden gekomen. „De langste, en... de gezondste," voegde hij er schamper aan toe, „want de buitenlucht zal me vandaag niet in m'n kleere gaan zitte."

„'n Mens mot alles meemake," troostte ze, terwijl ze in 'n dik pak rokken stapte, „als je op onze leeftijd ben, mot je toch ook es kenne meeprate van dauwtrappe."

„Jammer, dat je d'r voor na buite mot; ik wou, dat het in bed kon gebeure", klaagde hij.

Zoo, hij wat mopperend en zanikend, zij hem vertroostend met haar levenswijsheid, vorderden de echtelieden met hun toilet, en toen de meisjes even over half vijf kant en klaar beneden kwamen, troffen zij hun ouders zoo goed als reisvaardig aan: Vader in zijn gekleede pak en met een wit boordje om den pezigen hals, den ouderwetschen cilinderhoed op de natte, versch gekamde haren; moeder in haar zwarte jurk van de zilveren bruiloft, den smallen hooggekuifden kapothoed op het ronde dikke hoofd, de vette knurfjes van handen in nauwe handschoenen saamgeperst. Met een blik van trots en zelfvoldoening monsterden de ouders de meisjes eens, de achttienjarige Toosje, die een wit neteldoek jurkje droeg, dat door haar zelf was gemaakt; de zestienjarige Jaantje, die in een hardrose japonnetje stak, een geschenk van de mevrouw, bij wie zij diende. De zomerhoedjes van vorig jaar stonden daar nog heel netjes bij. De moeder knikte dan eens tevreden. „Net twee echte jongejuffrouwe", luidde haar diagnose.

De moeder en de meisjes prutsten nog wat, een speldje hier en een beetje verschikken daar, dan werd een glaasje water en melk gedronken, want thee zetten hadden zij de moeite niet waard gevonden, en daarna stommelde het gezelschap de drie steile trappen af naar den beganen grond van het straatje.

50-JARIG JUBILEUM ALG. NED. TYPOGRAFENBOND.

Verleden week herdacht de Algemeene Nederlandsche Typografenbond met een serie feestelijkheden het feit dat hij voor 50 jaar werd opgericht. — Onze foto werd genomen tijdens de receptie in Parkzicht te Amsterdam, waarbij vertegenwoordigers van alle groote vakbonden uit Nederland, benevens afgevaardigden uit de Patroonsorganisaties in het Grafisch bedrijf tegenwoordig waren. *(foto D. van Kreveld.)*

De meisjes wandelden nu gearmd voorop, de ouders, niet minder gearmd, volgden.

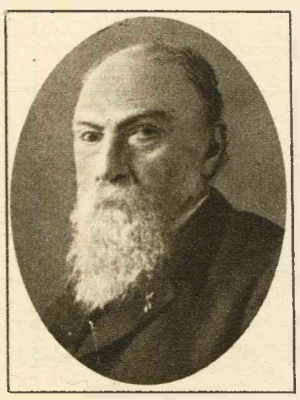
„Leutig, hè, zoo vroeg", deed Jaantje tot haar zuster. En deze beaamde haar vreugde. Maar de vader was nog niet de ongewone daad van zijn vroege opstaan te boven. „Et lijkt na niks," hoonde hij luidruchtig, „jullie zoue 'n fatsoendelik man tot nachtwandelaar verlage."

„Spaar je zenuwe, mens," hoonde de moeder, „en maak geen volksverzameling." ....

Voor dit laatste behoefde geen vrees te bestaan, want in de buurt was er geen mensch te bekennen.

G. F. STEINBACH.

L. LEOPOLD. †

Onder talrijke blijken van belangstelling herdacht de heer G. F. STEINBACH te Amsterdam zijn 40-jarig ambtsjubileum als onderwijzer aan de Reguliersschool aldaar. — De vorige week is op 78-jarigen leeftijd overleden de heer L. LEOPOLD, sedert vele jaren directeur van de Rijkskweekschool voor onderwijzers te Groningen.

Tot zijn verontschuldiging diene, dat de man zijn geheele leven in 'n nauw straatje van de volkrijke arbeiderswijk had gewoond, dat hij een baantje had als loopknecht in een magazijn, waar hij nooit eerder dan negen uur elken morgen present behoefde te wezen; dat hij zijn dag temidden van het rumoerige groote-stadsverkeer sleet, en daaraan zeer verslaafd was; dat hij op de Zondagen met vrouw en kinderen slechts de drukke hoofdstraten, waar hij in de week sloofde, genietend bedaard doorwandelde, tartend langzaam als om zich te rehabiliteeren; dat hij in één woord een hartstochtelijk stedeling was, zich nimmer verzadigen kon aan den aanblik van de volten, en niet meer genoot dan wanneer hij de krioelende menigte kliefde, zoo als een zwemmer, de wilde baren. Zijn vrouw had, zooals dat behoorlijk en verklaarbaar is, dezelfde liefhebberijen als haar echtgenoot; de kinderen volgden hun ouders in hun gewoonten en smaak zonder zich rekenschap van een en ander te geven. Kort en goed: Er was in het gezin Hulle eensgezindheid, meer dan frissche lucht.

En nu dauwtrappen, zoo maar ineens. Een gebeurtenis van belang voor het stadsminnende gezin. Het was zòo gegaan. Verbeek, winkelknecht in hetzelfde magazijn, was op het denkbeeld gekomen, ook eens te gaan dauwtrappen op Pinksteren Twee. Hij had aldoor in vrijwel dezelfde omstandigheden geleefd als Hulle, maar de kinderen — hij had er drie — hadden, zooals hij het noemde, net zoolang aan zijn kop gezanikt, tot hij het hun beloofd had.

Maar met kinderen was maar met kinderen, hè. Als Hulle en zijn vrouw nu ook eens meegingen, fiat, dan hadden de groote-menschen en de kinderen van allebei de huishoudens aanspraak aan elkaar. Hulle had er wel ooren naar, — voor de kinderen dan, want hijzelf wilde wel bekennen, dat hij niet van het buiten-wandelen hield; en daar dit ook precies Verbeek's idee was, kwam men tot een afspraak. 'n Mensch leefde dan toch niet alleen voor z'n eigen; tenminste 'n mensch, die kinderen had. Dus: voorstellen thuis. Beraadslagingen. Goed gekeurd. De kinderen blij. De ouders berustend. Zich opofferend eigenlijk.... En zoo kuierden de beide gezinnen dan in den vroegen morgen van Pinksteren Twee naar de brug voor het station om tegen vijf uur mekander te treffen, en gezamenlijk de Meer in te wandelen.

De Hulle's zijn er het eerst.

„Als et 'n beetje wil, legge die luiaards nog onder de wol," moppert vader Hulle, „maar ze hoeve niet te denke, dat ik de slapers zal gaan wakker porre. Als ze er over vijf minute niet zijn, kenne ze zonder mij den boer op. Dat ken ik op 'n briefie geve."

„Ze zalle wel dadelik komme," sust de Moeder, „in elk geval zijn zij de luilak, en trakteere ze."

„Ja, op puntstukke".... juicht Jaantje.

„Op gevulde koeke".... jubelt Toos.

„En voor mij 'n zoet slokkie", zegt moeder.

„Daar komme de luie merakels anbaggere," signaleert de vader, terwijl hij naar een groepje van vijf menschen in een zijstraat wees, „welzeker, haast je langzaam. Stappie voor stappie, hoor, wat 'n luie ellendelinge. Wat 'n dagdieve."

„Stil toch," vermaant de moeder, „stil toch voor de kinderen."

Maar die zijn de anderen al tegemoet geloopen. Even later heeft de begroeting plaats, en nadat de gezelschappen in elkander zijn opgelost, wordt de tocht ondernomen.

„Ik had je al opgegeve," zegt Hulle tegen zijn collega, „als het vijf minute over vijve geworden was, hadden wij 'm gesmeerd. Geloof me maar."

„Nou-ou?" twijfelt de aangesprokene.

„Wat nou? Ja, zeker, nou. Ik ben geen schildwacht."

„Hij is met z'n verkeerde been uit bed gestapt, juffrouw", zegt met een knipoogje naar Hulle's echtgenoote de collega.

„Ik geloof, dat hij altijd met allebei zijn beene tegelijk uit bed stapt", antwoordt de echtgenoote, mallend om het pijnlijke zijner humeurigheid wat te verzachten.

Het gezelschap is al kuierend de laatste huizen der stad genaderd, en komt nu aan een schoonen landweg.

HET CONGRES VAN DEN CHEMIGRAFENBOND.

De deelnemers aan het op 1 Juni in Parkzicht te Amsterdam gehouden congres van den Algemeenen Nederl. Litho-, Foto- en Chemigrafenbond. *(foto D. van Kreveld.)*

„Het is niet erg druk", opperde Toosje dan ook.

„Neen, dat zal wel," bromde de vader, „wij benne de eenige zotte hier in de heele buurt."

„Nou, nou," suste de moeder, „dat zal je straks niet zegge als we buite zijn; de meeste zijn er nog vroeger bij geweest dan wij."

„Mooi, mooi; afijn buurmans leed verzacht", pruttelde de vader.